

Mravnost.

Jako temné bouřlivé mračno leží to nad lidstvem. Dusné jest ovzduší. Pod tísnivým tlakem líně pracuje citová schopnost jednotlivce. Vysoce napjaty jsou jen nervy, které působí na pocitový a pudový život těl. Jsou uměle vydražďovány bludem falešné výchovy, falešného stanoviska a sebeklamu. Dnešní člověk není v tom ohledu normální, ale nese s sebou chorobný desateronásobně vystupňovaný pohlavní pud. Ve stonásobných formách a způsobech snaží se vybudovati mu kult uctívání, který nutně musí vésti ke zkáze celého lidstva.

Nakažlivě přenosně jako morový dech působí to všechno časem i na ty, kdo se ještě snaží křečovitě přimknouti k ideálu, který skrytě před nimi tane v hloubi jejich polovědomí. Rozpínají sice po něm toužebně náruč, ale s povzdechem nechávají opět klesnouti pažím v beznaději a zoufalství, když se rozhlédnou po okolí. V tupé mdlobě vidí s hrůzou, s jakou obrovskou rychlostí kalí se jasný pohled pro mravnost a nemravnost, jak se ztrácí schopnost úsudku a chápavost zbloudila tak, že mnohé, co ještě před krátkou dobou bylo vyloučeno s opovržením a odporem, přijímá se nyní rychle jako něco zcela přirozeného a nikdo se nad tím ani nezarazí. Ale pohár naplní se brzy až po okraj. Nadejde nutně strašlivé probuzení!

Již dnes se někdy tyto masy, smysly vybičované, pojednou plaše schoulí, zcela bezmyšlenkovitě a bezděčně. Na okamžik zmocní se nejistota mnohých srdcí, ale nedochází k probuzení a k jasnému vycítění jejich zneuctívajícího konání. Se zdvojenou horlivostí nasadí vše, aby setřáslí takovouto „slabost“ nebo

„poslední přívěšek“ zastaralých názorů a hledí to vše přehlušiti. Pokrok má býti za každou cenu. Ale pokračovati možno na dvě strany. Nahoru nebo dolů. Podle volby. A jak je tomu dnes jde to dolů příšernou rychlostí. Náraz musí rozdrtit všechny, kdo se takto řítí dolů, až nadejde hodina, kdy narazí na silný odpor.

V tomto dusném okolním světě stahuje se bouřlivé mračno stále hustěji a zkázonosněji. Každým okamžikem možno nyní očekávati první blesk, který projede temnotou a ozáří ji, plamenem osvětlí i to nejskrytější s neúprosností a ostrostí. Přinese s sebou osvobození pro ty, kdo usilují o Světlo a jas, ale zkázu přinese těm, kdo nemají touhy po Světle. Čím déle dopřává se mraku čas, aby zhoustla jeho temnota a tíha, tím oslnivější a děsivější bude i blesk, který mrak zplodí. Zajde měkký uspávající vzduch, který v záhybech své lenosti přináší plíživou chlípnost, neboť po prvním zablesknutí zavane přirozeně svěží drsný proud vzduchu, který přináší nový život. V chladném jasu Světla stanou pojednou před zraky zděšeného lidstva všechny výplody chmurné fantazie, svlečené ze svých licoměrných nepravd. Jako otřes mocného hromobití zapůsobí probuzení v duších, takže se živá pramenitá voda nezkalené Pravdy s hukotem rozleje přes půdu, takto uvolněnou. Svítá den svobody. Osvobození z okovů rozbujnělé nemravnosti, existující již po tisíciletí, která se nyní rozvíjí v plném květu.

Rozhlédněte se kolem sebe! Pozorujte četbu, tance, obleky! Dnešní doba snaží se více než kdy jindy, aby plánovitě zkalila čistotu citu stržením všech hradeb mezi oběma pohlavími, aby je v tomto zkalení znetvořila a nasadila jim záludné masky a podle možnosti je pod nimi na konec zcela zadusila. Vznikající pochybnosti ohluší lidé povznesenými řečmi. Když však je přísně

zkoumáme, vidíme, že stoupají jen z pohlavního pudu, který se uvnitř chvěje. Tyto řeči snaží se tisícovým způsobem, dovedně i nešikovně, skrytě i zevně poskytovat vždy novou potravu žádostem.

Mluví o pozdvižení k svobodnému, samostatnému lidství, o vývoji vnitřní pevnosti, o kultuře těla, o kráse nahoty, ušlechtilém sportu a výchově k uskutečnění slov: Čistému jest všechno čisté. Mluví zkrátka o povznesení lidského rodu odložením veškeré pruderie (falešného studu), aby se tak vytvořil ušlechtilý, volný člověk, nositel budoucnosti! Běda, kdo odváží se říci něco proti tomu! Za hlučného povyku je takový odvážlivec ihned kamenován výtkou a tvrzením, že mohly ho pohnouti jedině nečisté jeho myšlenky, aby „na tom něco našel“.

Je to šílený vír shnilé vody, ze které stoupá omamující otravný pach. Ten předvádí klamy, jež matou smysly jako při opojení morfiem. Tisícové nechávají se tím strhnouti, až v tom ospale zahynou. Bratr snaží se poučiti sestru, dívky poučují své rodiče. Jako vichřice žene se to přes všechny lidi a divoké vlnobití jeví se tam, kde osaměle jako skály v moři stojí několik rozvážných, které pojal hnus. K nim přimykají se mnozí, jimž v burácení hrozí vyčerpání vlastní síly. Je radostný pohled na tyto malé skupiny, které tu stojí jako oasy v poušti. Stejně jako oasy osvěžují a zvou k odpočinku a zotavení poutníka, který se pracně musel prodírat zkázonosným samumem.

Co se dnes káže pod všemi těmi krásnými pláštíky pokroku, není nic jiného, než obalené napomáhání k větší nestydatosti, k otravě každého vyššího citu člověka. Je to největší mor, jaký kdy stihl lidstvo. A podivno. Vypadá to, jako by mnozí čekali jen na to, aby se jim poskytla věrohodná záminka, aby se

mohli snížit pod zvíře. Nesčetným lidem jest to velmi vítáno!

Kdo však zná duchovní zákony, jež působí ve vesmíru, odvrátí se s odporem od dnešních snah. Vezměme jen jednu z „nejnevinnějších zábav“: Společné koupání. „Čistému jest všechno čisté!“ To zní tak krásně, že si člověk pod ochranou tohoto libozvuku může mnohé dovolit. Ale pozorujme jednou jen prostší jemnohmotné děje v takové koupeli. Dejme tomu, že jest tu třicet osob obojího pohlaví a z těch jest dvacet devět v každém ohledu skutečně čistých. To jest předpoklad předem úplně vyloučený. Obráceně bylo by to správnějším a to ještě zřídka. Ale připusťme to. Jeden z nich, ten třicátý, podnícen žádostí, má nečisté myšlenky, přesto, že se navenek chová snad úplně bezvadně. Tyto myšlenky ztělesňují se jemnohmotně ihned v živé myšlenkové formě, tíhnou k předmětu jeho dívání a ulpí na něm. Je to poskvrnění, lhostejno, zda dojde k nějakým řečem nebo skutkům! Dotyčná osoba nese si pokálení s sebou a to pak jest schopno přitahovati podobné, kolem těkající myšlenkové formy. Následkem toho ovzduší kolem osoby stále houstne a může na konec působiti na ni tak, že ji uvádí ve zmatek a otravuje ji. Často i nejzdravější strom odumře cizopasnou úponkovitou rostlinou. Takové jsou jemnohmotné děje při tak zvaných „nevinných“ společenských koupelích, společenských hrách, tancích, nebo jiných zábavách. Ale je nutno uvážit, že do těchto lázní a zábav v každém případě jdou právě všichni ti, kdo zúmyslně něco hledají, aby podněcovali své myšlenky a pocity zvláště takovou podívanou! Není těžko vysvětliti, jaká špína se tím takto pěstuje, aniž hrubohmotně zevně lze něco pozorovati. Stejně jest samozřejmo, že tato trvale se množící a houstnoucí mračna smyslných myšlenkových forem nutně pomalu působí na nesčetné lidi, kteří sami o sobě takových věcí nehledají.

V takových lidech vynořují se zprvu slabě, pak silněji a živěji podobné myšlenky, jež jsou trvale živeny v jejich okolí dnešním způsobem „pokroku“. Tak jsou po řadě strženi mnozí do hustého, temného proudu, ve kterém se pochopení pro skutečnou čistotu a mravnost stále více kalí a konečně se vše řítí do hlubin úplné temnoty.

V první řadě jest nutno, aby opět byly odňaty příležitosti a podněty k takovým bujícím výstřelkům! Jsou to jen pařeniště, do nichž zamořená havěť nemravných lidí může vrhati své myšlenky, které pak bujně vyrůstají a pustošivě se šíří v celém lidstvu. Tvoří pařeniště stále nová, která pak na konec vytvoří obrovský lán hnusných porostlin, z nichž vychází jedovatý dech, který dusí spolu i dobré.

Vytrhněte se z tohoto opojení, které jako omamující prostředek jen předstírá posílnění, ve skutečnosti však působí ochable a zkázonosně. Je přivozeno, jakkoliv to i zarmucuje, že právě ženské pohlaví v první řadě opět překročuje všecku míru a ve svém odívání kleslo bez rozpaků až ke způsobu nevěstek. Ale jest to jen důkazem správnosti výkladu o jemnohmotných dějích. Právě žena ve své od přírody silnější citové schopnosti přijímá tento jed zamořeného jemnohmotného světa myšlenkových forem nejdříve a hlouběji, zcela neuvědoměle. Je těmto nebezpečím více vydána a je proto také stržena nejdříve. Překročuje nerozumně rychle a nápadně každou hranici. Ne nadarmo se říká: „Je-li žena špatná, je horší než muž!“ To platí ve všem. V ukrutnosti, nenávisti nebo lásce. Jednání ženy bude vždy výsledkem jemnohmotného světa, který ji obklopuje! Ovšem jsou v tom i výjimky. Žena není proto zbavena zodpovědnosti, neboť dovede pozorovati dojmy, jež na ni útočí, a dovede řídit podle

své vůle vlastní chtění i konání, jen když ... chce! Že se tak u většiny žel neděje, jest chybou ženského pohlaví, za kterou žena děkuje jen neomezené nevědomosti v těchto věcech. Jest však zlým úkazem pro naši dobu, že ve skutečnosti má žena v rukou také budoucnost lidstva. Ona je nositelkou této budoucnosti, protože její duševní stav více rozhoduje o potomstvu, než duševní stav muže. Jaký úpadek musí nám tedy přinést budoucnost! Neodvratně! Nedá se to zadržeti zbraněmi, penězi ani vynálezy. Také ne dobrou nebo školenou politikou, zde musí se použití pronikavějších prostředků.

Ale tato ohromná vina nepostihuje jen ženu samotnou. Ona bude vždy jen věrným obrazem onoho světa myšlenkových forem, který spočívá na jejím národě. Na to se nesmí zapomínat. **Ctěte ženu a važte si jí jako takové** a ona se zformuje podle toho. Stane se **tím, co vy v ní vidíte** a tak povznesete celý svůj národ! Ale zprvu musí se mezi ženami uskutečnit veliký proces proměny. Tak, jako jsou dnes, může nastati uzdravení jen důkladným zásahem, násilným, neúprosným řezem, který ostrými noži odstraní všechny nádory a vrhne je do ohně! Jinak by tyto nádory zničily všechny zdravé ještě části.

K tomuto nutnému zásahu na celém lidstvu spěchá dnešní doba s nezadržitelnou rychlostí, stále rychleji a konečně sama přivodí tento zásah! Bude to bolestné a hrozné, ale konec toho jest uzdravení. Teprve pak je čas mluvit o mravnosti. Dnes by to vyznělo jako slova, mluvená v bouři! Když pak přejde ta hodina, ve které musel zahynout hříšný Babylon, protože se zhroutil prohnílý v sobě, pak dávejte pozor na ženské pohlaví! Co žena učiní a čeho opomene, ukáže vám pak vždy, **jací vy jste**, protože ve své jemnější citové schopnosti prožívá to, co chtějí myšlenkové

---

formy.

Tato okolnost dodává nám též jistoty, že při čistém myšlení a cítění ženskost vyroste první vzhůru k onomu vzoru, na který hledíme jako na vzor ušlechtilého člověka. Pak navrátí se mravnost v plném lesku své čistoty!